

Както твърди и Иречекъ, *копринарски* центрове въ България по-преди сж били *Сливенъ* и Ст.-Загора. За копринарството въ Търново се споменува още въ 1640. Копринарството въ тия краища *периодично* е напущано и захващано поради разни причини, а главно, поради донесената по немарливостъ бубена болестъ отъ Италия.

Настойнитѣ опити на Сливенци да подигнатъ старото си копринарство сж сравнително отъ най-ново време. „Сливенското градско общинско управление, както пише мѣстния в-къ „Радикалъ“ (бр. 2). и Икономичното дружество въ града, въ старанията си да подобрятъ икономичното състояние на града, като намѣрятъ за населението му нови поминъци, сж обърнали особно внимание на *бубарството* и отраслитѣ му“. Отъ по-горнитѣ забележки е явно, че бубарството въ Сливенъ не е единъ отъ поминъцитѣ, които ще бждатъ „нови“ за града, а още по-малко за да се „изнамѣрватъ“.

Въ Сливенъ има особно *бубарско дружество*, което съ помощта на Окржжната постоянна комисия презъ месецъ юний 1906 г. е устроило окржженъ конкурсъ по бубарството и копринарството въ града, на който отличилиитѣ се били възнаградени. За да се даде по-нататъшенъ потикъ на бубарството, като се обърне въ индустрия за Сливенъ, кметството е имало похвална идея да търси единъ отъ свършилиитѣ по тъкарството въ града, за да се специализува въ Вратца пи коприненото тъкачесгво, който, като се завърне въ родния с-градъ, да основе курсъ по коприненото тъкачество съ ученички Сливенки и по тоя начинъ да се тури начало на кое принената индустрия въ Сливенъ. Кметството, при това, - предвидѣло въ бюджета си една значителна сума за подържане тоя курсъ, като е замолило Министерството на търговията и земедѣлието да вземе подъ свое покровителство курса, който да бжде частъ отъ Държавното тъкарско училище въ града, съ задължение отъ страна на общината да го подпомага.

Кметството въ Сливенъ е отишло още по-нататъкъ, като е отстжпило на бубарското тукъ дружество 505 декара отъ градската мера между барутнитѣ погребѣ, Рамануша, шосето и Гюргюнлука, което мѣсто е разпредѣлено на 163. пая отъ по 3—3½ дѣла всѣки, които ще се раздаватъ на желаещи Сливенци безплатно и безъ наемъ за 25 години да ги обработватъ и използватъ, като тѣхна собственостъ, съ условие да ги засадятъ съ черници най-късно до три години. Самитѣ черници ще бждатъ отпуснати даромъ, а между тѣхъ ще може да се сѣе, по желание, лукъ, картофи и т. н. Посрѣдъ тия дѣлове ще бжде построена бубарница съ нуждитѣ приспособения за отхранване буби и точене коприна.

Още презъ 1897 г. архитектъ Г. Козаровъ предлагаше да се засѣе съ черници удобното за целта пространство